



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Universitätsbibliothek Paderborn**

### **Via Vitæ Operis Hvivs Hypothesis**

**Florentius <Batavus>**

**Antverpiae, 1551**

Quod quisque etiam á peccatis venialibus fibi cauere debat. Cap. 12.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-30077**

diratis, voluptatis, & tranquillitatis, idquē  
 tam quoad animum quam quoad corpus.  
 Pietas enim (inquit apostolus) ad omnia vti  
 lis est, promissionem habens vitæ quæ nūc  
 est, & futuræ.

1. Tim. 4. c.

Quòd quisque etiam à peccatis venialibus  
 sibi cauere debeat. Cap. 12.

**S**crutemur vias nostras: & quæramus, & Thre. 3. e.  
 reuertamur ad Dominum. Protulit hūc  
 sermonem post vastationem inclytæ vr  
 bis Ierusalem in suis lamentationibus pro  
 pheta Ieremias: quo peccator quisque ad  
 monetur, vt sollicita cura perscrutari, intelli  
 gere, & agnoscere studeat prioris vitæ suæ  
 prauitatē, oīnq; prauorū operū suorū tam  
 grauiorū quam leuiorū absurditatē & per  
 nitiam, sequens in hoc eiusdē pphetæ com  
 monitionem ita dicentis. Leua oculos tuos  
 in directū: & vide vbi nūc pstrata sis. Vbi  
 autē eorū notitiā fuerit consequutus, parē  
 aut sollicitiorem etiam diligentiam adhibere  
 debet studio parādē contritiōis, sed eius que  
 grauitati respōdeat cōmissorū. Vñ Mic. p. Mich. 1. c.  
 phe. Sup hoc inqt plangā & vlulabo: vadā  
 spoliatus & nudus. Faciā planctū velut dra  
 conū, & luctū q̄si strutionū. In hoc aut plan  
 ctu assumēdo deplorabis nō potissimū q̄ te  
 coelestib. gaudijs priuaueris, aut q̄ te heredē

Iere. 3. a.

Mich. 1. c.

I iij fece.

DE TRIBVS PARTIBVS

feceris perpetuæ damnationis, aut propriū  
 aliquod damnum vel dedecus: sed ante om-  
 nia, quod irreuerentiam attuleris diuinę ma-  
 iestati, quodq; immensam dei bonitatē con-  
 temperis atq; offenderis. Hic est planctus  
 syncerus & christianus, ex diuino pficiscens  
 amore. Nam proprium duntaxat incommo-  
 dum deplorare, ex amore proficiscitur sui,  
 & ex timore, per quem solum nemo potest  
 saluari. Quanquam qui saxeo sunt corde, ti-  
 morem ipsum libi quærere debent ad emol-  
 liendam cordis sui duritiem: verum in ipso  
 solo persistendum non est: sed ex timore ad  
 amorem veniendum est. Itaq; si spectes quis  
 in peccato ipso offendatur & contemnatur  
 abunde graue commissum deprehendetur,  
 quamlibet videatur esse leue. Vnde beatus  
 Augustinus ait. Peccata etsi sint parua per  
 Dei misericordiam, sunt magna in peccato  
 ribus negligentia. Nullum enim peccatum  
 adeo paruum, quod nō crescat neglectum.  
 Non enim considerādum quod fecerit, sed  
 quem offenderit: quam bonus est, quam be-  
 nignus, quam pius, quam propitius, qui illū  
 sua dulcedine & pietate creauit ex nihilo.  
 Quare quisquis vitam suam corrigere, fox-  
 liciterq; in virtutibus progredi, & Deo desi-  
 derat optimè placere, haudquaquam parui  
 aestimare

Aug. de ve.  
 & fal. pœ. 8.

estimare debet quantulacumq; venialia commissa: nam vt idem ait Augustinus. Talem patrem offendere: & contra eius voluntatē *Ibidem inf.* aliquid committere, animaduertentibus, ac se non ignorantibus, quam est crudele?

Quicquid ergo in Deum committitur, ne utquam debet quis vt leuiculum vilipendere. Ad hæc si parua multiplices, vnū tandē constituent magnum. Argumentum est non ibi adesse amicum Dei amorem, vbi nullus est de peccato metus, nullaq; venialium admissorum habetur ratio. Filius qui erga parentem affectus est amore sincero, semper veretur committere quicquid quoquo modo parentem posset offendere, quanuis etiā sit exiguum, etiamsi non ignoret ob id sese a paterno amore non prorsus abiiciendum: & omne illud ducit esse graue, quod quocumque pacto patri nouit displicere. Ita quoq; se habet qui Deum sincerè amat: Ab omni semper pro viribus sibi cauet lapsu, siue graui siue leuiusculo: propterea maximè quod Deum per id qualequale est sciat offendi. Porro qui eiusmodi sunt vt venialiter delinquere nihil pensi habeant, neq; aliud refugiant, quam quòd flagitium foret capitale, in periculoso consistunt statu: & metuendum est ne à vero Dei amore sint alieni. Sed hic ita eiusmodi re-

modi re-

DE TRIBVS PARTIBVS  
modi respondent. Non ignorat altissimus  
nostram imbecillitatem, neq; enim fieri po-  
test, vt quis omnem euitet lapsum veniale.  
Ita quidem habet: verum id nō prorsus nos  
excusat, nihil enim obstat quo minus sedulo  
incumbere possimus, vt veniales noxas eui-  
temus, quantum cum diuinæ gratiæ adiuto-  
rio fieri potest. Item impossibile non est, su-  
per cotidianis commissis cotidie compun-  
gi & ingemiscere: imo in hoc quisq; ex diui-  
ni amoris æquitate Deo deuinctus est. Ad  
hæc meminisse nos oportet omne vitium,  
etiam leuissimum quodq;, quādo cōtra dei  
voluntatem libero peccatur humanæ volū-  
tatis arbitrio, abunde tale esse, cui iure debe-  
atur perpetua damnatio: & quod venialia  
nos non condemnent, non nisi diuinæ esse  
misericordiæ, quæ talia nobis in perpetuā  
damnationem non imputet. Quod autē ve-  
nialia summopere Deo displiceant, aperte  
demonstrauit in amico suo Mose, qui vt ob  
singularem quandam amicitiam ad familia-  
re Dei admissus est colloquium, ita ob mo-  
dicæ diffidentiae cuiusdam peccatum, per  
quod multitudini cui ipse dux præerat, offen-  
diculo fuit ab ingressu terræ promissæ vna  
cum infideli populo reiectus est. Similia de-  
signauit & alijs nonnullis amicis vitæ fau-  
ctimonia

etiam

testimonia claris, in quos vel ob venialia cō-  
 missa acriter animaduertit, nonnunquam  
 in præsenti vita, idque vel in corpore per  
 morborum molestias, vel in anima per sub-  
 tractionem dulciter confouentis gratiæ: nō  
 nunquam post præsentem vitam per ignem  
 purgatorium, nam re ipsa olim deprehensum  
 est ita pios nonnullos homines debuisse ex-  
 purgari, quos tamen sanctos fuisse eviden-  
 tia miraculorum testimonia ipsis adhuc vi-  
 uentibus, aut iam è viuis sublaris ostensa ma-  
 nifestè comprobarunt. Quam ob rē qui ni-  
 hil omnino veretur cotidie committere ve-  
 nialia, & hæc ipsa nihili facit, secum reputa-  
 re potest quinam diuinam in se gratiam pos-  
 sit tueri. Vnde Bernardus. *Cauete inquit fra-*  
*tres, ne quis parua reputet, quamlibet par-*  
*ua scilicet delinquere conuincatur. Nemo*  
*dicat in corde suo, leuia sunt ista, non curo*  
*corrigere: non est magnum, si in his maneā*  
*venialibus, minimisq; peccatis. Hæc est enī*  
*dilectissimi inpenitentia, hæc blasphemia*  
*in Spiritum sanctum, blasphemia irremissi-*  
*bilis. Proinde secum iam quisque expēdat,*  
*non an quicquam possit haberi aut dici*  
*paruum, quod contra*  
*tantam com-*  
*mittitur maiestatem.*  
 Quomo-

Ber. ser. de  
 con. bea.  
 Pau. 10.

Haec. ille.